

have paa Staten forud for de Menige. — Men naar dette skeer, saa er det Udvalgets Anskuelse, at netop det smukkeste og rigtigste Resultat opnaaes derved, at man sørger for Officererne der, hvor det rette Sted er til at sørge for dem; thi her ville vi give noget til vore saarede Krigere, og at gjøre nogen Forskjel i saa Henseende, er efter vor Anskuelse uberettiget og uoverensstemmende med den Tanke, som ligger til Grund for Invalideloven, og, er der noget, som kan siges at hvile paa Folkets Interesse, saa maa det vel være denne Lov. Hvad er det da egentligt, som for Folket ligger til Grund for denne Lov? Det er deels Dnsket om, at de invalide Krigere ikke skulle lide Nød, men derimod, saavidt muligt, faae en behagelig Stilling, og kunne føre et Liv, som nogenlunde maatte kunne forsøde den Bitterhed, som de lidelser, de have modtaget i Statens Tjeneste, ellers kunde medføre; men det er ogsaa paa den anden Side Dnsket om at yde disse saarede Krigere Fædrelandets Anerkjendelse og Taknemlighed. Intet af disse Hensyn bør vel for nogen Klasse af Krigere tabes af Sigte; det første vil være meest fremtrædende med Hensyn til Underklasserne, det sidste vil her gjøre sig gjældende med Hensyn til Oberklasserne, men begge ville finde Sted ved dem begge. Men dersom vi vedtog en saadan Forskjel, som oprindeligt var foreslaaet og idag ogsaa er foreslaaet af en aret Rigsdagsmand, saa vil dette ikke blive Resultatet; thi, gjøre vi en Forskjel efter Scalaen af de forskjellige Grader i Armeen, saa vil det Hele faae Characteren af en Forsørgelseslov, af et blot Supplement til Pensionensloven, og ligesom dette i og for sig er urigtigt — idet, naar der var Tale om Pensionering, man hellere burde optage den fuldstændige Pensionenslov i denne Lov — saaledes vil det berøbe Loven en Deel af sin smukke Character, og en Deel af den Character, som den netop skal have ifølge Folkets Tanke. Naar de derimod Alle faae det Samme, faaer det netop derved en særegen Character i Modsetning til Pensionen; det faaer for dem Alle Characteren af en lige Understøttelse, af en lige Anerkjendelse mod vore saarede Krigere, og netop heri, troer jeg, ligger Noget af

det Smukkeste. Denne Character vil, som sagt, gjøre sig gjældende for de lavere Klasser i Armeen, idet de vilde faae det Samme, som de høiere, og for disse ville Pengene faae en bedre og høiere Betydning, end dersom det var en blot Forsørgelse. Hvergang den Dag i Maanedens indtræffer, paa hvilken de skulle have deres Penge, vil der paa en Maade blive dem bevidnet Fædrelandets Tak for deres troe og gode Tjeneste, og det er vistnok noget Mere, end om det var en blot Pension, og man kunde tænke sig, at, idet der forøvrigt var anvist dem de nødvendige Midler til at sørge for deres Subsistens, var dette Noget, hvorfor de kunde foretage særegne Udgifter, hvorfor de kunde anskaffe sig særegne Fornøielser, hvortil deres Midler ellers ikke kunde strække. Derfor kunde der være noget Smukt deri, foruden at det i og for sig, som vi ogsaa have søgt at paavise, er det rigtige, at medens man paa et Sted gjør det Forsørgelsesstray gjældende, som de have paa Staten, bør man paa et andet Sted søge at fyldestgjøre den Tanke, som hos Folket har ligget til Grund for nærværende Lov. Men ligesom dette forekommer mig at være det Rette og det Smukke, saaledes troer jeg ogsaa, at den Hensigt, som man vil opnaae ved det modsatte Forslag, netop ikke fuldstændigt opnaaes. Det af de foreliggende Forslag, som i den Henseende isærdeleshed er det fremtrædende, er det af den ærede Rigsdagsmand fra Svendborg (Agd) stillede Forslag. Jeg skal ikke holde mig til de Puncter deri, som kunne give Anledning til de meest overdrevne Modsetninger, men kun eksempelvis anføre, at naar en Krigsmand, som bliver Invalid, bliver ansat i 3die Klasse, da vilde han ifølge dette Forslag, dersom han var Secondlieutenant, faae dobbelt saameget som den Menige; dersom han var Oberstlieutenant, vilde han faae 6 Gange saameget. Men dette vilde lede til en meget lavere Ansættelse for en Secondlieutenant, dersom man optog dette Forslag og Udskæft til Pensionensloven, end dersom Bestemmelsen om, at invalide Officerer skulde have fuld Gage i Pension og desuden det af Udvalget foreslaaede Tillæg, gik igjennem; thi det vilde medføre, at han i første Fald ikke